

Siis leikus saab ka rohke olla,
Ja same nähha rõõmsad aad. —
Jah! — agga keik se tulleb siis,
Kui rahwa käes on õige wiis!

8. Mo Jummal! te, et põllud, wäljad
Sel aastal hästi kaswaksid,
Ja nenda, kui keik touswad haljad,
Ka walmist wilja annaksid:
Et mitte rikkuks talwel külm,
Ei suil ka raske koue ilm.

9. Oh Jummal! sada pahhandused
Siit meie maast ja rahwa seast!
Et iggal pool saaks armastused
Ja leppimised nähha heast:
Kül siis keik hästi korda lääks,
Kui rahwas selle päwa nääks!!

Sallaja kulajast.

Se on innimestel üks ärraräkimatta rumal ja pahha wiis, et sallaja uste ehk hakfende tagga sallamahti teiste jutto püüdwad

kulada. Sedda meie muidogi teame, et kegi omma jutto sallaja kulaja kassuks egga õppetuseks rägi, sepärrast ei woi kulaja kulamise läbbi ennesele kasso sada, — waid ta teeb ennesele ja teistele kahjo; ehk kui ka mitte iggakord just kahjo, mis keik innimesed kahjaks nimmetawad, siiski ommeti ennamiste paljo tühja tülli ja melehaigust, — mis wahhest suremaks kahjaks on, kui silmanähtaw kahjo. Ja ennamiste sawad kulajad isse ka omma kahjo. Kuida ükskord ühhe pari sallaja kulajatte kässi käinud, olgo teiste kulajattele õppetuseks ja meletulletuseks, et nemmad sedda pahhat wiit kus sedda teist jättaksid.

Kattoligi usso rahwa keskes peti wannemal aial kloostri ellust paljo luggu, sepärrast ka paljo innimesi koostrittesse läksid. Muist ollid meesterahwa kloostrid, kus mehhed üksi ollid, — ja neid mehhi nimmetadi mungaks; muist ollid naesterahwa kloostrid, kus naesterahwad jälle üksi ollid, ja neid innimesi nimmetadi nonniks. — Müüd olli